

som indsendes; men disse Tal ere mig tilfrættelige. Jeg tror at have anført de Grunde, som tale for en Nedsættelse: den aldeles rimelige høie Told lige overfor Artilleriernes usfortoldebe Værdi og den store Forbrug af Befolkninger, særlig den lavere Befolkning. Ved Krigsstattdloven af 1864 indførte man en forskjellig Forhøjelse af Sukker-Tolden, og man kunde undre sig over, at jeg her har foreslaaet den nedsat ensartet. Jeg skal ogsaa der angive mine Grunde. Hvis jeg havde foreslaaet raffineret Sukker nedsat med et større Beløb end de lavere Sorter, saaledes som det skete omvendt ved Krigsstattdloven af 1864, vilde jeg have gaaet Raffinadørerne for nær, og det er for mig et absolut Princip at hvad jeg vil skal staa suldstændig klart, hvad jeg mener og ønsker med Hensyn til Raffinaderierne, er nemlig at komme til en Told af 12,5, hvilket er en meget rimelig Position, naar man ikke samtidig vil forære dem mange Tusinde Kroner. Men jeg ønsker ikke paa et Punkt, hvor det ikke tydeligt og klart ses, ved at sætte Raasukker mindre ned end raffineret Sukker, at gaa dem indirekte for nær; det er ikke klart for Enhver, at man vil gjøre det, men det vil man. Naar jeg skulde foreslaa en Nedsættelse, vilde der desuden ved at foreslaa den ensartet vel komme en Ulighed tilstede, men den vilde væsentlig komme de lavere og ubemidlede Klasser af Befolkningen til Gode, og den Smule Ulighed kan jeg godt finde mig i. Det skulde gjøre mig meget ondt, om jeg havde trøstet det høie Thing, men jeg har den fulde Overbevisning, at der ikke skal kunne roffes ved et eneste af de af mig anførte Tal. Det er en Selvsjølge, at den Overbevisning, man udleder af Talene, kan være forskjellig, men jeg tror dog, at man vil finde en rimelig Undskyldning for, at jeg har opholdt Thinget, at jeg har stillet mine Forslag og fastholder dem selv med den betydningsfulde og indigtfulde Modstand, jeg har mødt, og hvorfor Forslagene maaste ogsaa kun vil faae saa Stemmer for sig. Jeg er overbevist om, at naar de ikke gaa igjennem denne Gang, og ikke komme fra det andet Thing, skal det nok ad Aare vise sig, at vi i det Mindste paa eet Punkt, det, der ligger nærest for, maa gaa ind derpaa. Med Hensyn til Muskovados er det vanskeligere at forstaa, og om Nedsættelsen paa Tolden af Sukker i det Hele kan man have en forskjellig Mening; men jeg paastaar paa det Allerbestemteste, at man ved ikke at tage Positionerne 15—19 med gaar tilbage fra den Nøjsærdighed at lade de bedre Varer betale en høiere Sat og lade os blande af de smaa Banskelligheder, som ere bleven fremhævede. Og man giver 80,000 Kr. af Statskassen, hvoraf de 40,000 komme en enkelt Person — om det er en syffil eller juridisk Person, er ligegyldigt — til Gode, og det Meste af de andre 40,000 Kr. den indirekte Handel paa den direkte Handels Befordring, og suldstændig i Modstrid med, hvad der

hlev høvedet ved en anden lille Sag, som foreligger (den lille Saltlov). Jeg er suldstændig overbevist om, at dette ikke er den ærede Finantsministers Mening, og jeg veed meget godt, hvorledes Banskelligheder fra Underordnedes Side kunne taarne sig op, saaledes at de, naar man ikke stadig har med dem at gjøre, træde frem som noget meget stærkt; men jeg tror, at selv den høitærede Finantsminister vil indrømme, at det maa være en mærkbar Banskellighed, som bringer Indførselen af en Vare, der er saa omgivet med Banskelligheder, op til at udgjøre $\frac{1}{3}$ af vor hele Told paa Sukker, og til paa een Haand at give 40,000 Kroner og paa andre indirekte Hænder en stor Del af 40,000 Kroner. Jeg tror ganske sikkert, at, dersom den ærede Finantsminister, hvad jeg ikke veed, er enig med mig i det Nøjsærdige af denne Sag, er han den Mand, der nok skal lære sine Underordnede at overvinde Banskellighederne, selv om man skulde komme ind paa det Spørgsmaal, som han spøgende hentydede til overfor mig, at oprette en Stab af Sukkersmagere.

Schlegel: For saa vidt dette Lovforslag foreslaar Nedsættelse i Afgiften af indenlandsk Roesukker, kan jeg suldstændig slutte mig til den Tanke, der ligger til Grund herfor, og den Begrundelse, der er givet af Forslaget. Jeg skulde endog ikke have haft Noget imod, at man var gaaet noget videre. Jeg tror, at hvilken Mening, man end vil have angaaende Rigtigheden af at beskytte indenlandske Industrigrene og særlig nye Industrigrene, saa er dog vistnok Alle enige om, at det er urigtigt at lægge en særlig Skat paa dem, saa at de blive særligt uheldigt stillede. Det maa derfor, naar man skal paalægge en saadan Skat, være Gjenstand for den nøieste Overveielse, at man ikke kommer til at gaa for vidt, fordi man, hvis dette sker, hindrer nye Industrigrene i at komme frem og derved kunde bewirke en overordentlig stor Støde. Naar Kapitalen søger hen til et saadant Sted, og den saa ikke kan gennemføre det paagjældende Foretagende, skræmmer den tilbage, Foretagendet bliver lamslaet, og der kan maaste gaa lang Arrække hen, inden det atter kan komme i den rette Drift. Derved stader man i Tilfælde som det foreliggende ikke alene alle vore pekuniære Interesser, man skaber Agerbruget, som efter Sigende kunde have en ikke ringe Fordel af saadanne Industrigrene, men fremfor Alt den arbejdende Klasse, som her kunde have fundet et overordentligt gunligt Erhverv. Derfor skulde jeg ikke have været utilbøielig til at gaa endogsaa noget videre, men jeg tør ikke stille Forslag derom, og jeg er Regjeringen taknemmelig, fordi den er gaaet saa vidt, som den er gaaet.

For saa vidt et Mindretal i Udvalget, nemlig det ærede 8de Medlem for 2den Kreds (Gæst) har foreslaaet en Nedsættelse af Beskyt-